

1.12.2015.

Ladislav Babić

Most treba srušiti!

(bitka za ranjenike)

Godina, tko zna koja, možda upravo ova. Odsudni čas pred ranjenicima – narodom i njegovom radničkom klasom. S desne obale horde nacionalista; s lijeve podjednako jake horde ljevaka, a između njih nadvio se most, meka za ranjene, prividno jedini izlaz stradalnicima pljačkaškog rata koji se nije ni prekidao pukim prekidom paljbi iz naoružanja. Vrhovni štab je u dilemi: bezbroj paćenika - gotovo cijela nacija - a sposobnih za pronalaženje izlaza tek šačica; toliko malobrojna da stradalnici ni pojma nemaju o njoj, još manje da netko smišlja izlaz iz klopke u koju su utjerani, poput ovaca spremnih za šišanje (jeli li još što preostalo ošišati?), s podjednakim rezultatom ma tko držao šišač u rukama. Odjednom razlegne se glas iz mrkle tmine, siguran, odlučan, jak, glasan i hrabar, spreman za akciju ali ne i za predaju. Ranjenike treba spasiti! Most treba srušiti, probiti se na lijevu obalu i poraziti izdajnike klase, a potom, ojačavši, obračunati s nacionalističkom desnicom. Do temelja, jednom zauvijek! Bit će to odsudna bitka za ranjenike, ali prvo - most koji povezuje lupeže treba svaliti! Upravo u trenucima kad mi se učini da vidim odakle dolazi taj vizionarski zov, iz koje šačice odlučnih da povedu ranjenike do ozdravljenja, od siline njegove jeke trgnuh se iz sna. Na njegovoj desnoj obali ostadoše horde nacionalista, na lijevoj gomile klasnih izdajnika, a nad

ponorom nadvio se most, poput mamca zovući mučenike da prijeđu na ovu ili onu stranu. Ispod njega, u vrtlogu nabujale povijesti koju treba forsirati, ne doznah diže li itko alternativni, spasonosni prijelaz prema pravdi, jednakosti, bratstvu i slobodi; hoće li most iluzija pasti prije iluzija u vlastitoj glavi, jer – sad sam na javi. Baš čudan san, promrmljah, paleći televizor da čujem najnovije stanje stvari između lijevih i desnih strigača, Mosta i gologuzog naroda. Iskreno rečeno, jedva čekam da ponovno sanjam.

PR

DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>